

Brief aan de rechtbank van een buitengesloten vader

Geachte rechter,

Ik wend mij tot u met deze brief om met u mijn wanhoop te delen. Mijn ex-vrouw en ik zijn gescheiden. Onze relatie was al een tijd niet goed, we hadden veel ruzie en we begrepen elkaar steeds minder goed. Ik ben verliefd geworden op mijn huidige partner, ik weet dat ik mijn ex-vrouw daar heel ongelukkig en boos mee heb gemaakt. Ik ben er ook niet trots op dat het zo is gelopen. Maar ik kon niet anders meer dan mijn hart volgen. Wij hebben samen een dochter. Met mijn ex-vrouw loopt het niet lekker, we wonen vlak bij elkaar. Soms komen we elkaar tegen, ik schrik dan van de haat in haar ogen. Ze zegt niets tegen me.

De scheiding is inmiddels uitgesproken, de alimentatie is vastgesteld, en er is een ouderschapsplan. We hebben een goede alimentatieregeling afgestemd, mag ik wel zeggen, meer dan de regelgeving aangeeft. Maar het lijkt nooit genoeg. Als er iets gekocht moet worden, dan moet ik het betalen. Ik wil graag zoveel mogelijk bijdragen, maar soms lukt het mij gewoon niet. Onze dochter krijgt dan niet van moeder wat ze nodig heeft. Zo kreeg ze laatst geen nieuwe fiets terwijl ik extra geld had overgemaakt.

Maar het is niet hierom dat ik mij tot u wend. Het is om ons kind dat ik u nu schrijf. In het ouderschapsplan hebben wij goede afspraken gemaakt. Onze dochter werd tijdens ons huwelijk het meest door haar moeder verzorgd. Ik werkte en verdiende het geld. Ik wilde wel graag co-ouderschap, ik hou heel veel van onze dochter en kon dat ook qua werk regelen. Maar ik snapte ook dat ik mijn ex-vrouw en wellicht ook onze dochter daar ongelukkig mee zou maken. De band tussen moeder en dochter is heel hecht. Die wil ik niet verbreken. Ik heb dan ook ingestemd met een regeling waar ik onze dochter om het weekend zie en de helft van de vakanties. Ik mis haar als ze niet bij me is. Maar ik wil onze dochter daar niet mee belasten. Het is al zwaar genoeg als je ouders scheidt.

Mijn ex-vrouw mist onze dochter ook als ze bij mij is. Dat weet ik, want onze dochter heeft me dat verteld. Ik zie ook dat zij daarmee worstelt, het lijkt wel of ze zich schuldig voelt. Vaak wordt er in het weekend gebeld en geappt met moeder. Ik vind dat prima, ik snap het wel. Maar omdat ik zie dat onze dochter het er dan moeilijk mee heeft, wil ik datzelfde niet doen als ze bij moeder is. Ik app af en toe een keertje, maar vertel haar nooit dat ik haar mis. In het begin ging het goed. Als ze kwam hadden we het fijn. We deden leuke dingen, we genoten van elkaar. Gelukkig kan ze het ook goed vinden met mijn huidige partner. Maar een tijd geleden veranderde er wat. Onze dochter zat vaak op haar kamer. Ze wilde niet bij ons komen. We lieten haar dan maar een tijdje gaan, vaak kwam ze daarna spontaan naar beneden en werd het als vanouds gezellig. Wel maakte ik me zorgen. Het leek of ze zich afsloot voor mij. Alsof ze boos was op mij. Ze wilde er niet over praten. Ik heb haar gelaten, het is al ingewikkeld genoeg.

Onze dochter is al bijna twaalf. Ze is zo slim, veel wijzer dan haar leeftijdsgenootjes, haar moeder zegt dat ook altijd. Ze weet precies wat ze wil. Daarin lijkt ze op mij, als iets in haar hoofd zit, kan je haar er niet makkelijk vanaf brengen. Maar nu is het allemaal veel erger geworden. Onze dochter wil niet meer naar ons toe. Ze heeft me gezegd dat ik haar met rust moet laten. Dat ik moet stoppen met haar te appen. Dat het wel op stalken lijkt. Ze wil niet meer, ze is bang voor me. Maar ik weet niet waarom? Er is nooit wat tussen ons gebeurd. Ik wend me tot u met een smeekbericht. Wilt u er alstublieft voor zorgen dat onze dochter en ik onze band kunnen behouden en de omgangsregeling wordt nageleefd?